

kan jo netop være en Bestræbelse for at blive et bedre Menneſke. Jeg ſpeiler mig for at ſee de Feil, ſom ere paa mit Legeme, jeg ſpeiler Sjælen ved ligesom at udfolde den for mig paa Papiret og læse mig til de Feil, ſom ere i min hele Tænkerække. Altsaa her have vi ingen Forbrydelse, og hidtilbage have vi dog noſte eſtertragtet her at finde Forbrydelsen — det er denne Stræben eſter at finde Forfatteren, ſom forekommer mig høiſt urigtig. Forfatteren er Tænkeren, ſom har objectiveret ſin Tanke, og, derſom man tænker ſig, at denne ſaaledes paa Papiret bragte Tanke bliver røvet fra ham og bragt ud i Verden, ſaa er han aldeles uden Brøde, ſaa kunde man ikke, om det end blev fuldstændigt beviſt, at den var kommen fra ham, paa nogen Maade bebreide ham dette ſom nogen Forſeelfe. Og om et Menneſke, der ikke var iſtand til at læse det, der ſtod paa dette Papir, tog det og bragte det til en Bogtrykker, ſom heller ikke kunde læse det — thi eſterhaanden blev det ikke nødvendigt for en Bogtrykker at kunne læse, da han ved Brugen af en Sættermaſſine kun behøver at kjende Bogſtæverne — og det blev trykt hos denne Bogtrykker, og, naar Bogtrykkeren ſaa blot ſatte ſit Mærke derpaa for at tilkjendegive, at det var trykt hos ham, og Bogtrykkeren iøvrigt lagde Mærke til, om den ukjendte Perſon, ſom bragte ham Manuscriptet, havde faſt Bolig der paa Stedet, og han udleverer det trykte Manuscript til denne Mand, og det derved udbredes, — ſaa er det denne Mand, ſom offentliggjør Skriftet, hvorlidet han end er iſtand til at ſætte ſig ind i det, der ſtod i dette Skrift, hvorlidet han end har med Forfatterſkabet at gjøre, ſaa er det ham, der begaaer Forbrydelsen, ſaa er det ham, der har bragt Skriftet ud, det er ham, der har bortſjaalet Forfatterens Tanke og bragt den til Offentlighed, hvorved den bliver til en Forſeelfe eller en Forbrydelse. Jeg troer, at, naar man holder faſt herpaa, — naar man ret vil lægge Mærke til, at her er det væſentlige Punkt, man eſtertragter i denne nye Lov, nemlig alene at holde faſt paa Den, ſom bliver Narſag til, at Tanken, Ordet faaer Betydning i et ſtørre Omraade, ſaa vil man meget lettere forſtaa de Midler, hvoraf man her har

betjent ſig, for at gjøre dette gjældende, for at bringe dette og intet Andet ind under Domstolens Omraade. — Den ærede Miniſter, ſom ſiſt talte, ſyntes at ſayne en Straf for urigtig anført Udgiver. Jeg kan ikke nægte, at jeg ikke rigtigt har forſtaaet dette. — Jeg kan ikke ſee, at der kan være nogen Brøde i at ſætte et tomt Navn paa en Bog, det maa være Bogtrykkerens Sag. Naar Bogtrykkeren ſætter et Navn, hvilkeſomhelſt, paa Titelen ſom Udgiver, ſaa veed han, at, idet han ſætter det, ſætter han enten Navnet paa en Mand, ſom til den Tid har faſt Bolig i Riget, eller ſom han er ſikker paa vil blive indenfor Domstolens Omraade, indtil man i Almindelighed kan antage, at Skriftets Strafbarhed eller Iſteſtrafbarhed bliver kjendt — ſætter han nu altsaa et Navn paa Skriftet, ſom ikke betegner en ſaadan Perſon, ſaa lader han ſit eget Navn blive ſtaaende ſom den egentlige Udgiver, ſaa overtager han unægteligt Anſvaret. Der maa altsaa viſnok indtræde en Underſøgelse, en Underſøgelse af en eiendommelig Art, om man ſaa vil, idet det vil blive nødvendigt at ſpørge Bogtrykkeren: hvem er den Perſon? thi Andet betyder det i det Væſentlige ikke, at Bogtrykkeren ſkal ſætte ſit Navn paa Skriftet, end at man endelig ſkal kunne ſpørge ham: hvem er den Perſon, ſom ſtaaer ſom Udgiver — og, derſom han da ikke kan opgive nogen bekiendt Perſon, derſom han ſiger: det er Navnet paa en Perſon, men jeg veed ikke, hvor han er, ſaa har han derved paataget ſig en dobbelt Anſvarlighed, Anſvarlighed ſom Udgiver uden ſin Anſvarlighed ſom Bogtrykker. Ethvert ſaadant Navn, ſaaledes paafat, bliver altsaa en Fiction, ſom ſlet ikke forvandler den Mandſ Stilling, ſom egentligt bliver den anſvarlige, og det kan kun blive ſtrafbart for Domstolene, ſaaſnart man kan forudsætte, at det af Vedkommende var ſat for at unddrage ſig den Anſvarlighed, ſom paaligger ham. — Vi kunne paa ingen Maade antage, at Bogtrykkeren, hvis Navnet ſtaaer paa Skriftet, for Alvor kan have tænkt paa for Lovene at kunne unddrage ſig ſin Anſvarlighed ved at ſætte Navnet af en Perſon, ſom ſlet ikke exiſterede, eller, ſom i ethvert Tilfælde ikke exiſterede i den Skikkelse, hvori han maatte exiſtere, for at Bogtrykkeren,